

УХВАЛА КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про припинення конституційного провадження у справі за конституційним поданням Президента України щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень частин першої, другої статті 11, статті 25 Закону України “Про державну охорону органів державної влади України та посадових осіб”

м. К и ї в
12 липня 2001 року
№ 12-уп/2001

Справа 1-10/2001

Конституційний Суд України у складі суддів Конституційного Суду України:

Скоморохи Віктора Єгоровича – головуючий,
Вознюка Володимира Денисовича,
Євграфова Павла Борисовича,
Іващенко Володимира Івановича,
Костицького Михайла Васильовича,
Малинникової Людмили Федорівни,
Мироненка Олександра Миколайовича,
Німченка Василя Івановича,
Розенка Віталія Івановича,
Тимченка Івана Артемовича,
Тихого Володимира Павловича – суддя-доповідач,
Шаповала Володимира Миколайовича,
Яценка Станіслава Сергійовича,

розглянув на пленарному засіданні справу за конституційним поданням Президента України щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень частин першої, другої статті 11, статті 25 Закону України "Про державну охорону органів державної влади України та посадових осіб" (далі – Закон) від 4 березня 1998 року № 160/98-ВР.

Конституційне провадження у справі щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень частин першої, другої статті 11, статті 25 Закону відкрито ухвалою Колегії суддів Конституційного Суду України з конституційних подань та звернень.

Приводом для відкриття конституційного провадження у справі стало відповідно до статті 39 Закону України "Про Конституційний Суд України" конституційне подання Президента України щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень частин першої, другої статті 11, статті 25 Закону.

Підставою для відкриття конституційного провадження у справі згідно зі статтею 40 Закону України "Про Конституційний Суд України" Колегія суддів Конституційного Суду України з конституційних подань та звернень визнала наявність спору щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень частин першої, другої статті 11, статті 25 Закону.

Заслухавши суддю-доповідача Тихого В.П. та вивчивши матеріали справи, Конституційний Суд України

у с т а н о в и в :

1. Суб'єкт права на конституційне подання звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням про визнання неконституційними положень частин першої, другої статті 11, статті 25 Закону.

У конституційному поданні стверджується, що Законом Управління державної охорони не віднесено до військових формувань, і тому Верховна Рада України не має права затверджувати його загальну структуру та чисельність.

Президент України також вважає, що Конституція України не наділяє Верховну Раду України правом контролювати діяльність Управління державної охорони, у неї немає необхідних для цього важелів і засобів.

2. Голова Верховної Ради України у письмових поясненнях заперечує проти наведеного обґрунтування невідповідності Конституції України вказаних положень Закону та зазначає, що Управління державної охорони України "відповідає змісту загального поняття "військове формування", про що йдеться у пункті 22 статті 85 Конституції України". Щодо положень частини першої статті 11, статті 25 Закону, в поясненні Голови Верховної Ради України наголошується: "парламент виходив з того, що згідно з Конституцією України єдиним органом законодавчої влади в Україні є Верховна Рада України і до її повноважень належить прийняття законів (пункт 3 частини першої статті 85) і виключно законами України визначаються основи національної безпеки (пункт 17 статті 92)".

3. Після направлення конституційного подання Президента України до Конституційного Суду України щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень частин першої, другої статті 11, статті 25 Закону пунктом "б" частини 4 статті 37 Закону України "Про внесення змін до Закону України "Про загальний військовий обов'язок і військову службу" від 18 червня 1999 року № 766-XIV Управління державної охорони України віднесено до військових формувань. І це не оспорується суб'єктом конституційного подання. В Указах Президента України стосовно національної безпеки і оборони: "Про військову форму одягу військовослужбовців Збройних Сил та інших військових формувань України" від 2 квітня 1994 року № 128/94; "Про Положення про військовий квиток рядового, сержантського і старшинського складу та Положення про військовий квиток офіцера запасу" від 25 травня 1994 року № 263/94 (із змінами, внесеними згідно з Указами Президента України № 70/99 від 27 січня 1999 року, № 228/2000 від 11 лютого 2000 року); "Про впорядкування грошового забезпечення військовослужбовців" від 16 травня 2000 року № 685/2000 та інших Управління державної охорони України також віднесено до військових формувань.

Це впливає на правовий статус Управління державної охорони України і нівелює аргументацію конституційного подання щодо неконституційності положень частини другої статті 11 Закону, і отже, правового обґрунтування щодо неконституційності положень частини другої статті 11 Закону немає.

4. Відповідно до Конституції України та Закону України "Про Конституційний Суд України" завданням Конституційного Суду України у справах щодо конституційності законів та інших правових актів є вирішення відповідних спорів (конфліктів) між суб'єктами конституційних подань і органами влади, правові акти яких оспорюються за конституційними поданнями щодо їх конституційності. Після прийняття Закону України "Про внесення змін до Закону України "Про загальний військовий обов'язок і військову службу" від 18 червня 1999 року та Указів Президента України стосовно військових формувань спір між суб'єктом конституційного подання і Верховною Радою України щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень частини другої статті 11 Закону на цей час вичерпано. Таким чином, у цій частині підстава для відкриття конституційного провадження у цій справі і розгляду її по суті відпала.

5. Що стосується клопотання про визнання положень частини першої статті 11, статті 25 Закону неконституційними, то в конституційному поданні з урахуванням викладеного також відсутнє правове обґрунтування, передбачене пунктом 4 частини другої статті 39 та частиною першою статті 71 Закону України "Про Конституційний Суд України".

У зв'язку з наведеним, конституційне провадження у справі щодо неконституційності положень частин першої, другої статті 11, статті 25 Закону підлягає припиненню.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 147, 150 Конституції України, пунктом 2 статті 45, статтею 51 Закону України "Про Конституційний Суд України", Конституційний Суд України

у х в а л и в :

1. Припинити конституційне провадження у справі за конституційним поданням Президента України щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень частин першої, другої статті 11, статті 25 Закону України "Про державну охорону органів державної влади України та посадових осіб" на підставі пункту 2 статті 45 Закону України "Про Конституційний Суд

України" – невідповідність конституційного подання вимогам, передбаченим Конституцією України та Законом України "Про Конституційний Суд України".

2. Ухвала Конституційного Суду України є остаточною і не може бути оскарженою.

КОНСТИТУЦІЙНИЙ СУД УКРАЇНИ